

være hjemlet at praktisere noget saadant, som Forslaget gaar ud paa, indrømmer jeg naturligvis den ærede Minister dette; jeg tror heller ikke, at denne Praxis, hvis den blev sat i System, vilde kunne siges at have Hjemmel i den nu gældende Skattelovgivning; men jeg vedbliver at have den Opfattelse, at det Moment, at en skattepligtig er fri for at betale Skat af fast Ejendom, maa være et saadant Beslægtedsmoment, der kan begrunde en forhøjet Skat for hans Vedkommende, men vi behøve jo ikke at strides om, hvad der kan betragtes som hjemlet ved den nu gældende Lovgivning, naar vi staa over for Spørgsmaalet om at faa en ny Lovgivning paa dette Omraade. Jeg anser det for rigtig, udtrykkelig at faa en saadan Fremgangsmaade fastslaaet ved Lov. Endelig indeholder § 2 en Regel, som alene sigter til at være Kettesnor for den mellemkommunale Bæftatning, nemlig om Optagelse paa Skatteligningen af en anslaaet Skatteindtægt for hver enkelt skattepligtig. Det er en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende særlig har næret ikke ringe Betænkelse ved, idet der vel kan være Frygt for, at Kommunerne skulle ligesom glide hen til ogsaa at ligne Kommunens Bæftatning paa Grundlag af disse anslaaede Skatteindtægter. Det har derfor været mig særlig om at gøre i Udvalgets Betænkning at pointere, at denne Ansættelse til Skatteindtægt ingenlunde lægger noget som helst Vaad paa den paagældende Bæftatningsmyndighed til derpaa at basere den egentlige kommunale Bæftatning. Den skal kun være en Kettesnor for Afregningen ved den mellemkommunale Opgørelse. Derfor antager jeg heller ikke, at Ansættelsen af disse Skatteindtægter vil af de skattepligtige blive opfattet som noget, der interesserer dem i en saadan Grad, at der derom vil blive stor Tvist. Dersom de skattepligtige skulde nære Frygt for, at deres Skat i Kommunen vilde blive baseret paa den anslaaede Skatteindtægt, saa vilde Opgørelsen af alle disse Skatteindtægter medføre stort Besvær baade for de skattepligtige og for de kommunale Raad; men naar alle vide, at Skatteindtægterne kun skulle tjene til Besledning for den mellemkommunale Opgørelse, tror jeg ikke, at man vil tillægge det saa stor Vægt, at Arbejdet derved kan blive til særligt Besvær. Naar der er klaget over, at særlig denne Bestemmelse vil paalægge Kommunalraadene et stort Arbejde, erkender jeg, at det første Gang, denne Ansættelse skal foretages, vil være et ret betydeligt Arbejde, men naar denne Indtægts Ansættelse en Gang er foretaget, vil Arbejdet i de følgende Aar

ved Revisionen af Listen ikke være saa særlig besværlig, forudsat naturligvis, at det ikke giver Anledning til vidtløftige Skatteklager, men det tror jeg ikke, at det vil, naar man opfatter det paa den her af mig antydede Maade. Om de særlige Vædringsforslag til denne Paragraf skal jeg foreløbig ikke udtale mig, men afvente, hvad de ærede Forslagsstillere ville udtale derom.

Med Hensyn til § 3 skal jeg kun nævne, at Flertallets Forslag formelt skiller sig fra Regeringens Forslag derved, at man som Rendemærke paa de Tilfælde, da en mellemkommunal Afregning skal finde Sted, har optaget Forretningslokalet, saa at altsaa det, der egentlig vil være bestemmende, vil være dette, om den paagældende Kæring har et Forretningslokale af en eller anden Art i Kommunen; men jeg antager, at dette mest kun er en formel Adskillelse fra Regeringsforslaget; thi jeg tror, at dette i Virkeligheden gif ud paa det samme, det havde kun Reglen udtrykt under en anden Form.

§ 4 findes Reglerne for, hvorledes Indtægten skal beregnes og opføres for saadanne skattepligtige, der blive Genstand for mellemkommunal Afregning. Man har der henvist til at anvende Reglerne i Indkomstskatteloven af 1870, § 2, men dog dertil søjet en Undtagelse med Hensyn til Jordbrug. Det er jo givet, at Jordbrugs Ansættelse til Skat kan foretages efter Indkomstskatteloven af 1870, som det stete den Gang, men det har saa overmaade store Vanskeligheder at naa til en blot nogenlunde plausibel Ansættelse af Indtægten af Jordbrug, at man i Udvalget — i alt Fald dets Flertal — har ment, at den Regel, som her er angiven, vil være langt mere praktisk, nemlig den, at man anslaaer et Jordbrugs Værdi i Handel og Wandel og saa opfører den formodede Indtægt deraf til 4 pCt. Jeg har hørt nogle mene, at det vilde være for høj Ansættelse af Jordbrugets Indtægt, medens jeg har hørt andre sige, at det var for lav Ansættelse, men det beror selvfølgelig udelukkende paa, hvilken Ansættelse af Værdien i Handel og Wandel man vil antage; sættes Værdien højt, blive de 4 Procents Rente i tilsvarende Maal højere, sættes den lavt vil det omvendte blive Tilfældet

### Ketteise.

Sp. 2146, 2. 7 f. o.: „den 20de September 1815“, las:  
„den 20de November 1815“.